

Sac cu Pene

- poezii -

Raluca Maria Ganciu (n. 1982, București) este absolventă a facultății de Relații Economice Internaționale din cadrul A.S.E. În prezent, lucrează în cadrul unei companii multinaționale. A debutat cu volumul de proză scurtă *Nepovestiri* (2021). Scrie proză scurtă și poezie, publicând în reviste literare.

Raluca Maria Ganciu

Sac cu pene

- poezii -

EDITURA UNIVERSITARĂ
București

Identități reale

Raluca Maria Ganciu este la a doua carte publicată. Prima este o carte de proză scurtă, apărută anul acesta la Editura Bifrost, intitulată Nepovestiri.

De la cele ce nu sunt cu puțință de povestit până la cele ce pot fi povestite doar în fața oglinzii, este un drum, un traseu de pasăre migratoare, de pasăre călătoare. Pentru Raluca Maria Ganciu, acesta este un drum al cocorilor.

Exista o legendă japoneză, mai mult un fluid real decât o poveste, unde se spune că păsările migratoare, când pleacă spre țările calde, iau cu ele o scândurică de lemn, și o țin în cioc. Atunci când sunt deasupra oceanelor, și sunt obosite de-atâta zbor, dau drumul acestei scândurici de lemn în apă, se așează pe ea, odihnindu-se, și în același timp, plutind mai departe.

Raluca Maria Ganciu este o melancolică incurabilă, și nu văd de ce ar fi altfel.

Este starea ei nativă ca om și poet. Este prima ei sursă de identitate sau în termeni de literatură digitală, această melancolie face parte din datele prin care poate fi identificată.

În poezia Zbor o spune clar, cu un sentiment neutru și benefic de detașare:

*Pe malul unui lac, străbătut de vreme,
Lângă un plop încătușat de corbi,
Pe o piatră rece, ce mă strânge în brațe,
Sunt eu, Raluca.*

Și referința pentru zbor, sau ce rămâne din el, face parte din arsenalul portretelor de identificare. Și nu este un portret robot, sau un avatar, ci unul foarte personal, viu, împingând imaginația dincolo de marginea nopții eterne.

În poezia Sac cu pene găsim o altă identitate a poetei, refăcută din vise, aripi de păsări, întuneric ...

*Cu mâna pe tăciune,
Cu zâmbetul cusut,
Mă-nchid în sac cu pene,
Cu un fermoar tăcut.*

Departa de zgomotul foarte colorat al poeziei moderne, departa de pâlăvrăgeală telefonică cu pretenții de poezie, tonurile de cărbune sau tuș, de alb și negru, cu irizări argintii, îi creează autoarei, un spațiu doar al ei. Poezia din această carte se regăsește doar în spații fluide ca apele unei oglinzi, în care flacăra unei lumânări, pâlăpie ușor. Este un cadru prin excelență poetic, dar și un cadru domestic, familiar, o ambianță cotidiană în alb și negru. Poate este un autoexil, un exil impus, un refuz de a participa la zgomotul lumii. Spațiile line, ușor somnoroase, plopii legănători, conturează o a treia dimensiune a poetei: străina.

Există în poezia Exil o lentoare, o difuzare a lumii reale în cea supusă somnului.

*Revin din umbre de catarge
să-ți cânt un cânt de adormire.*

M-am întrebat de unde revine, unde este locul de unde se întoarce, ce se întâmplă acolo, dincolo de zbor, dincolo de oglindă, dincolo de mărturisirea:

Eu sunt fata din oglindă.

Poate legenda cocorilor despre care vorbeam la început, ne poate spune mai mult despre fata care se privește în oglindă, și care aduce cu ea o pană de cocor. Este răspunsul dincolo de această carte, unde ultimul vers vorbește despre viață, ca despre stolul de cocori care nu se mai întoarce.

Și totuși, cineva se întoarce, purtând în mână, ca un simbol al zborului, o pană de cocor. Și privindu-se din nou în oglindă, poate să spună ca o nouă: mărturisire Eu sunt cocorul care s-a întors.

Clelia Ifrim

O poezie și un loc de onoare... e tot ce visează un poet. Să poată a face o lume întreagă să înțeleagă că poeziile sunt strigătele sufletului său. Dar ce poate fi mai spectaculos decât să-ți trăiești cei mai importanți ani din viață alături de sufletul tău pereche? Atunci te poți considera un suflet între două vieți, iar acest suflet vă va cuprinde pe amândoi.

Un suflet între două vieți

Îmi plăcea să-ți urmăresc pașii,
mimica și lumina rece a ochilor tăi verzi;
Să-ți aud glasul, să-ți înțeleg răsuflarea,
Să-ți ascult inima și să-ți citesc în suflet.

Noi doi?

Un suflet între două vieți...

Un noiembrie ploios în decembrie târzie.

O zi, o lumină-n întuneric, o fărâmă de iubire.

Râpa

Un copac pe o stâncă, într-o râpă adâncă;
Lângă un munte pletos, în talie gros;
Pe un loc din zare unde a fost o mare:
Un loc încins, pe pământul aprins...

Departate în zare, amintirea nu moare,
Trăiește-o speranță ascunsă.

Mai există o ieșire din înaltul canion:
O floare roșie, pe o câmpie.
De unde câmpie pe munte?

Un templu arzând cu flăcări de soare;
Lumina naturii, pericol de moarte;
E munte; e abrupt; e erodat de mare,
E erodat de vânt și cântă un cânt.
Un cântec trist în amiaza mare,
Odă a zilelor pierdute...
E munte abrupt; zăpadă nu are.
De unde zăpadă-n deșert?

Tu cauți o oază de fericire...
Un joc de cuvinte și-o frază prea lungă
Îți lasă în inimă o urmă adâncă...
Adâncă și lungă-i și râpa,
Și mă aflu în ea.

Viu

Între Pământ și stele:
Spațiul.

Între nori și cer:
Un gol de aer.

Între cărți și rafturi:
Praf.

Între munți și dealuri:
Văi.

Între viață și voci:
Un mormânt.

Între rău și bine:
O diferență.

O diferență între un mormânt,
Săpat într-o vale,
Acoperit cu praf,
Protejat de un gol de aer,
Uitat în spațiul întunecat,
Și tine?

Viu!

Origine

Un om desculț se urcă pe o stâncă;
Alunecă...
cade în cascada adâncă...

...O perdea de ape,
O cruce pe-o piatră
lângă apa moartă...

Și plânge cascada,
Și-aruncă cu ape
pe pietrele moarte.

Printre stânci și ape
Cutreieră omul
spre eterna moarte...

Și sufletul e-un sclav
pentru trupul lui însuși
Și îl îneacă și pe el în adâncuri...

De-aici să renască
în pădurea uitată
Într-o sălbăticie de animal.

Schimbare

*Încerci din răspuțeri să retușezi un
tablou vechi: îi strici importanța.*

O tușă de pensulă,
Și schimbi culoarea.
Un alt cuvânt,
Și schimbi subiectul.

O tușă în decadență,
O viață ca o scară circulară,
Azi ca un labirint,
O oră ca un veac,

Să nu zici că e un fleac.
Urci, cobori pe trepte,
Retușezi culoarea,
Adugi puțin roz pentru simetrie,
Puțină geometrie:
E gata tabloul.

Primăvara

Ce frumos răsare și străluce mândrul soare!
Ce culoare prinde viața printre razele lui calde!
Ce frumos e când se-ascunde, se ivește dintre nori,
Când apune-n orizontul străbătut de mii culori!

Cât de caldă este noaptea între ale-i începuturi!
Cât de rece ea devine când natura doarme-n rânduri!
Cât de-nfiorătoare este frumusețea dimineții,
Când natura se trezește iar sub aripile vieții!

Cerșind...

Cerșind o rază de lumină,
Ca ochii tăi să luminez,
Am colindat o lume-ntreagă
Un al meu fulger să creez,
Să pot atunci cânt te-oi vedea
Simți cum fulgerul te arde...

Ectenie

Cruntă-i răzbunarea unui suflet trist,
Fragedă-i iubirea în care s-a-nchis;
Dulce este moartea pe care și-o dorește,
Departe-i Dumnezeu care-l ocrotește.

Trăiește viața-i simplă prin lacrimi și durere,
Se zbate zi și noapte, gândul poate pieri...
Visează noaptea rece, căci ziua poate-i caldă,
Se macină de dorul: privirea să i-o vadă...

Tot singur cu-al lui suflet rămâne peste noapte
Și cânt-unei icoane iluzii vechi și șoapte.
Icoana ascultă totul, cu inima-i crăpată,
Privind viața-i pustie, rămâne nemișcată.

Și câte rugi închină icoanei dintre palme,
Și câte lacrimi plânge frângându-le prin gene...
Ce moartă e icoana în viața-i de departe,
Ce grea-i e existența după înc-o noapte...

Ridică ochi-i verzi, se uită în oglindă
Și vede-un înger palid cu mâna lui întinsă;
Din văz parcă-i vorbește, cu zâmbetul îl cheamă...
E cântul mort, sinistru, din eterna doamnă.

Cu pașii lui mărunți se-ndreaptă spre oglidă,
Și-ntinde și el mâna ca ea să i-o atingă;
Dar doamna se retrage cu trei pași înapoi...
Oglinda se închide cu un urlet de strigoi.